KARİKATÜR

Dünya Karikatürleri

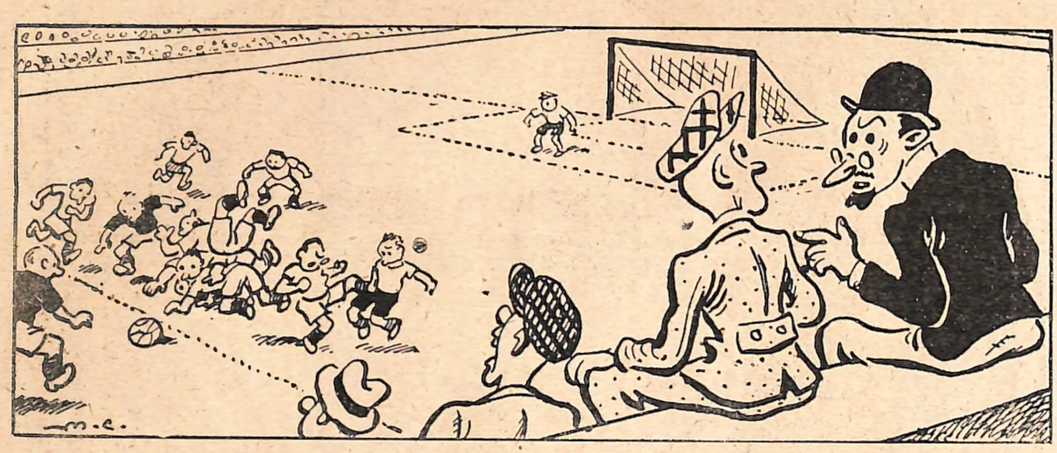

FUTBOL MAÇINDA:

— Bir top için biribirlerini bukadar ezip kıracaklarına hepsine birer top verilse olmaz mıydı?..

— Karım olmasaydı hırsız paralarımı aşıracaktı.
— Hırsızı o mu gördü?
— Hayır, evden çıkmadan evvel paralarımı o aldı!..

Ev sahibi — Ben hayvan mıyım?
Hizmetçi — Hizmetinize yeni başladığım için henüz hakkınızda bir fikrim yok!..

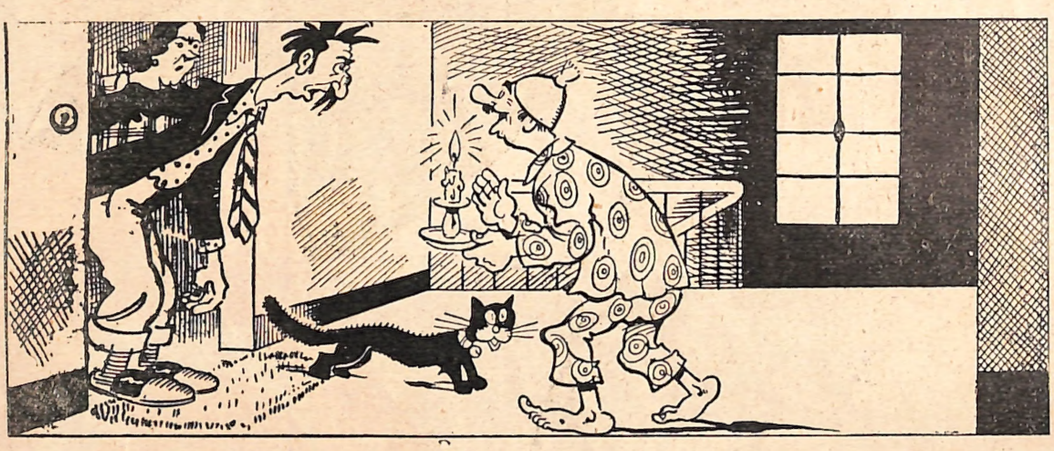

— Affedersiniz, vakit gece yarısını geçti. Gürültüden komşular rahatsız oluyorlarmış. Lûtfen radyonuzu kapatır mısınız?..
— Biz radyo çalmıyoruz, karımla münakaşa ediyoruz..
— O halde affedersiniz. Devam edebilirsiniz!...

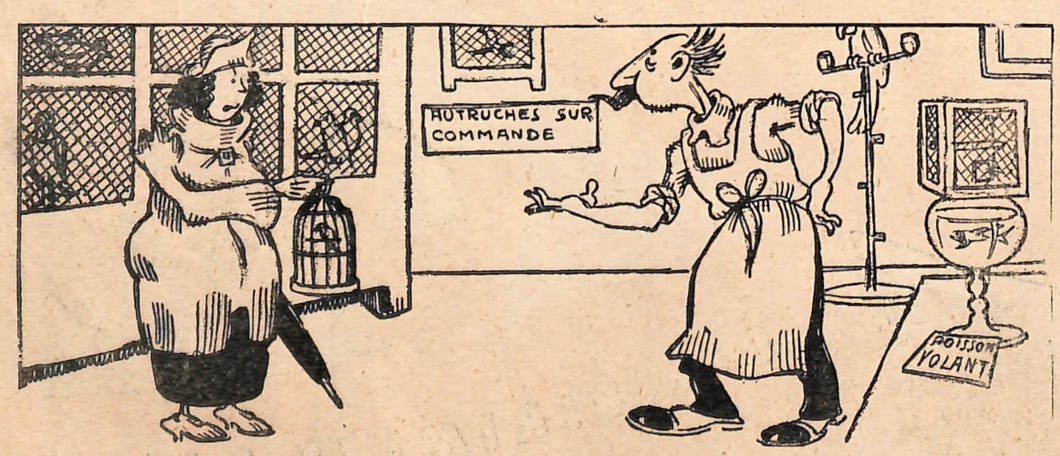

Müşteri — Bir kanarya kuşu yüz frank olur mu? Bu ne pahalılık?
Dükkân sahibi — Ne yapalım, bu sene fiyatlar yüksek, Fabrikası bize 95 franktan satıyor!

— Sergide sen ne teşhir ettin?
— Hazin vaziyetimi!..

No. 305 CİLT: 12 SENE: 6 FİYATI 10 KURUŞTUR 30 BİRİNCİTEŞRİN 1941

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telğraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul: 103

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

CUMHURİYETİMİZ ON SEKİZ YAŞINDA..

Genç Türkiye — Dün gece dinlendi başım bir parça dizinde,
Öyle bir ahû güzel ki tamam on sekizinde!

— Tebrik ederim azizim..
— İyi amma, bayram geçeli epey oldu..
— Yok yahu, dün Eminönünden tramvaya binebilmişsin, onu tebrik ederim!..

HAFTADAN HAFTAYA

UZAK ŞARK USULÜ

SİZİN de muhakkak bildiğiniz bir meşhur fıkra, birkaç gündür kafamın içinde dolaşıyor fakat sonunu bir türlü hatırlıyamıyorum.

Vaktile bir mahallede bir kelepir kira evi varmış. Gezenler hayran olarak hemen ilk aylığını peşin verip anahtarı alırlar, fakat taşındıkları günün sabahı, eşya namına yatak yorgan neleri varsa bir yük arabasına doldurup kaçarlarmış.

Mesele şu: İlk gece kiracılar taşınma yorgunluğu ile erkenden mumu üfleyip yatağa girdikleri zaman odadaki yükün kapıları hafif hafif zıngırdamiye, bir acayip ses ağır ağır söylenmiye başlarmış: «Çıkayım mı? çıkayım mı? çıkayım mı? çıkayım mı?»

Evlerde en kulağı delik kadınlar olduğu için sesi evvelâ hanım işitir, yanında horlamıya başlamış olan efendiyi bacağından dürterek: «efendi kalk, yüreğime inecek. Evi cinler mi bastı nedir? Yükte biri çıkayım mı, çıkayım mı diye söyleniyor» dermiş. Efendi göç yorgunluğu ile evvelâ homurdanırmış: «bırak yahu, işin mi yok? Yükte belki sıçan vardır, rahatsız etme beni, yat uyu.»

Bir yandan bir yana dönerek tekrar horlıyan kocaya mukabil, kadıncağızın başına kan çıktığı için tabiî o uyumaz ve bir zaman sonra teranenin yeniden başladığını işitince feryadı basarmış: «Kalk adam kalk, ölü müsün? Çıkayım mı diye söyleniyorlar.»

Erkek bu defa adamakıllı kızarak küfüre başlarmış: «Şimdi beni söyletirsin koyu koyu yüktekine de, dolaptakine de.. Ne tabansız evhamlı karısın yahu, yat zıbar..»

Ancak karı koca arasındaki kavganın kızışmasına meydan kalmadan yükte yine o ses «çıkayım mı?» sualini tekrar edince bu defa kocada da şafak atarmış.

Erkek ipten, kazıktan kurtulmuş sırım gibi adam, tabancası var, bıçağı var, sopası var. Karşısına evel Allah yarım düzüne eşkıya çıksa pataklıyacak kadar babayiğit, fakat yükteki kim? İn mi, cin mi malûm değil.

Adamcağız ürkmiye başlamakla beraber, yine kabadayılığı bırakmıyor, yüktekini sesile korkutmıya çalışarak: «Kimsin ulan, ne istiyorsun» diye bağırıyor. Fakat yükteki ses açık anlaşmıya taraftar değil. Ayni sükûnetle sadece sualini soruyor: «çıkayım mı.. çıkayım mı?»

Kiracının boğazı kurumıya başlıyor; «çıkayım mı» diyene elbet «çık» diye bağırmak lâzım. Fakat çıkacak olan nedir?

Bu defa karı koca yeniden mumu yakarak yatağın içine oturuyorlar ve şafak atarken pencereden süprüntücüye veya bekçiye bir yük arabası söyleyip evden kaçıyorlar.

Kiracılık derdinden canı çok yanmış bir biçare bir gün bu hikâyeyi işitir ve evin kirası da gitgide eski zaman parası ile bir çeyreğe indiği için şöyle düşünür: «Ölmüş eşeğin kurttan korkusu olmaz. Yine kirasını veremiyeceğim bir eve girip birkaç hafta sonra rezaletle sokağa atılmaktansa bu işe katlanırım. Hem belki de bu bazı korkak insanların vesvesesidir.»

Adamcağız bu düşünce ile eve girer ve yükteki ses daha «çıkayım mı?» diye başlarken avazı çıktığı kadar bağırır; «çık ulan, ben zaten Allahtan belâmı arıyorum.»

Okuyucularım arasında hikâyenin tamamını bilenler herhalde çoktur. Fakat ben bundan ötesini bir türlü hatırlıyamıyorum. Yükten ne çıkmış? Hikâye nasıl bitmiş, buraları tama-

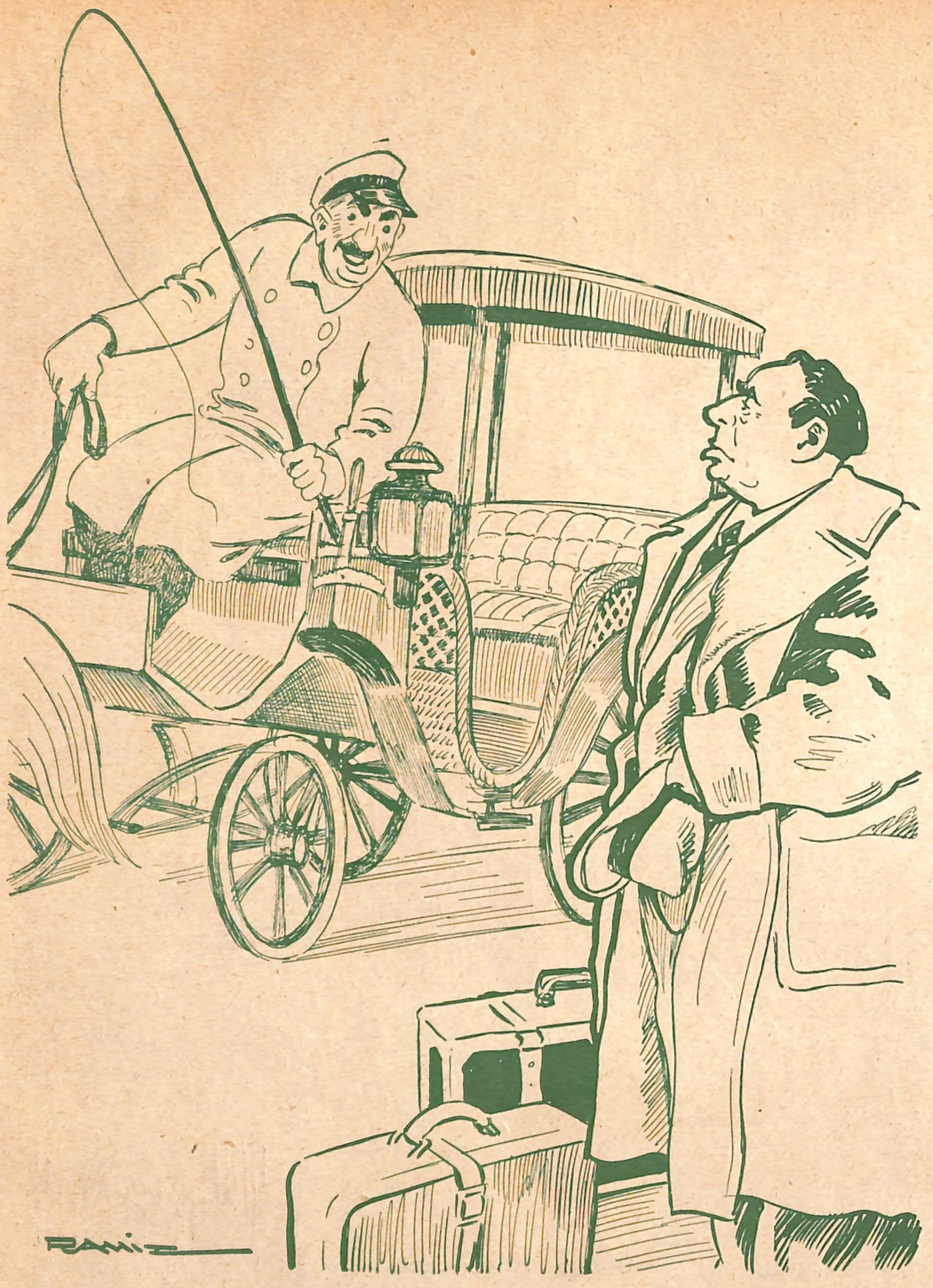

Müşteri — İki adımlık yer için iki lira çok değil mi?..
Arabacı — Her şey pahalı beyim, iki liranın hepsi bana kalmıyor ki... çoğunu hayvanlar yiyor!..

mile meçhulüm.

Bu yarım fıkrayı ısrar ile hatırlamamın sebebine gelince, bu, Japonyanın; artık kabak tadı vermiye başlamış olan tehdididir. «Çıkacağım, çıkıyorum ,çıktım.»

İngilteresi de, Amerikası da, Rusyası da senelerdenberi uğursuz evin kiracıları gibi gece uykularına hasret oldular. Ancak her şey gibi tehditler de tadında, tuzunda ve kararında bırakılmalıdır. Öyle görünüyor ki, artık İngiltere de, Amerika da canlarından bezmişlerdir. Son kiracının yaptığı kadar katî ve sert bir bağırtı ile olmamakla beraber onların da «çığacağın varsa çıkarsın» diye homurdandıkları işitiliyor.

Ataların «akacak kan damarda durmaz» diye bir sözü vardır. Onlar için vakit, saat hakikaten gelmişse acaba ne zaman çıkacaklar, hangi kapıdan hangi semte çıkacaklar ve ne yapacaklar?

Bu, son haftanın zihinleri en çok meşgul eden ve bazan Moskova önündeki hengâmeyi bile unutturur gibi olan bir meselesidir.

— Evet ne zaman çıkacaklar?

Öyle görünüyor ki, Mihverin öteki ortağının yaptığı gibi onlar da Rusyada işin biraz daha kıvamına gelmesini ve Fransanın Amerikalılara hitaben çıkardıkları «yaralıyız, imdat» nidasını Moskovanın yine ayni yüksek makama tevcih etmesini bekliyorlar.

Hakikaten elde bıçakla yaralı geyiğin üzerine saldırmak için en münasip zaman onun yaralanmış olarak yere düştüğü zamandır. Ancak bunun yakın tarihteki misalini de unutmamak lâzımdır. Bu seferki av partisi bir tane, beş tane geyiğin yaralanması ile bitecek bir oyuna benzemiyor. Son ziyafete geçikmiş olmak korkusu ile acele etmiş olan başka bir açıkgözün bugün arpacı kumrusu gibi düşündüğü göz önünde bir misaldir.

İkinci sual:

— Ne yapacak?

— Meşhur «Elkâsibü habibullah» kavlince yola çıkacak, büyük küçük demeden mahallenin kapılarını yoklıyacak, hangisini aralık bulursa «kısa günün kârı az olur» deyip içeri dalacak..

— Netice?

— İşte onu kestirmek hakikaten müşküldür. Çinde olduğu gibi bir batak veya tuzağa ayağını kaptırmazsa yoluna devam edecek. Fakat şayet yakın tarihte yine bir misaline rasladığımız gibi dimyattaki pirince giderken evdeki burğura bir zarar gelirse... Eh o zaman da büyük ortak kerim. Habeşistanı kaybeden ortağı gibi onu da sırtına yüklenir; bir selâmet kıyısına ulaştırır.

KARİKATÜR

Bunu duydunuz mu

NAZİK KOCA

Kadın, tüccar kocasına zorla hediye ettirdiği bin beş yüz liralık astrakan mantoyu arkasına giydi, ayna karşısında kendini seyretti. Sonra:

— Sen hakikaten çok iyi bir kocasın, dedi. Herkes karısına karşı senin kadar nazik ve ihtimamlı olaydı mahkemelerde talâk davası kalmazdı.

Adamcağız boynunu bükerek gülümsedi:

— Yalnız şu var ki, piyasada da iflâs etmemiş esnaf ve tüccar kalmazdı.

★

FAYDALI BİR KİTAP

Arkadaşını ziyarete gitmişti. Masasının üzerindeki bir kitabı uzatarak:

— Şunu sana vereyim de oku, dedi, gayet istifadeli bir eser.

— Roman mı?

— Hayır. Bir sıhhî eser. İsmi «Yüz sene yaşamak sanatı» Öyle güzel nasihatler veriyor ki, insan yapacak olsa hakikaten yüz yıl yaşar..

— Peki, teşekkür ederim. Fakat şimdi dursun, bir hafta sonra alırım.

— Bir hafta sonra mı? Hazır şimdi eve gidiyorsun.

— Asıl onun için götüremiyeceğim ya..

— Şaşılacak şey... Neden bir hafta sonra...

— Kayın pederle kayınvalde bir haftalığına misafir geldiler de ondan.. ellerine geçmesin.

AKIL HOCASI.

Elâzığda M. Erdem:

«Üç defa evlendim. Birinci, ikinci zevcemle 10, 15 sene yaşadığım halde bir gün mesut olmadım. Üçüncüsü öbürlerinden güzel değil, fakat bana karşı çok muhabbetli... Ne dersiniz?»

CEVAP:

Bir yastıkta kocayınız demekten başka söz kaldı mı?

★

Pangaltıda Ö. Öztaşra:

«Akrabadan bir kızla dört senedir sevişiyorduk. Son zamanlarda değişti. Şimdi benden büsbütün ayrıldı, ve beni sevmiyor artık... Tekrar eski muhabbete kavuşmak için bir çare..»

CEVAP:

Kendisine evlenme teklifinde bulunmak için daha kırk sene mi bekliyecektiniz? Muhabbeti iade etmek için yegâne çare, zamanın geçmesine rağmen böyle hayırlı bir teklifte bulunmaktır.

★

Elâzığda H. Kökyar:

«Bir delikanlı ile sevişiyorum. Bir taraftan onun güzelliğine, bir taraftan da sizin aklınıza âşıkım... Hangisini tercih edeyim?»

CEVAP:

Atalar: «güzellik geçicidir!» demişler. Atalar sözüne bakılırsa akıldan ayılmayınız!

★

Okuyuculardan A. Birel:

«Bir vefasıza karşı ne gibi muamelede bulunayım?»

CEVAP:

Muallim Nacinin dediği gibi: «vefalı âdem istiyen vefalı âdem olmalı!»

★

Nizipte K. B. e M. a. ile M. Ag.

«Giyecek ve yiyecek fiyatlarına zam yapıldığı halde bizim ücretlere neden ilâve edilmiyor?»

CEVAP:

Faydası olmıyacağı için.. Zira ücretlere ilâve edildiğini duyan tüccar, esnaf, mallarına yeniden yapacakları zamlarla, bu farkları hemen müşterilerinin ellerinden alıverirler!

★

Kadıkyünde T. K. ve C. S.

«1 — Mecmuanızdaki son roman ne zaman bitecek?

«2 — Ankara tipleri devam edecek mi?

«3 — sütununuzun başındaki resim kadar güzel misini?»

CEVAP:

1 — Mevzu nihayete erdiği zaman.

2 — Yazmakla biter mi?

3 — Güzellik, erkekler için mevzuubahs olamaz; bizim gibilerine yakışıklı, aslan yavrusu, dağ parçası demek daha doğrudur.

★

Kızılcabölükte H. Çöllü:

«Fizik ve kimyaya aklım ermiyor, cebirle geometriyi ise fevkalâde kavrıyorum... Ne yapayım ki, bu dersleri aklım alsın?»

CEVAP:

Bu meseleyi Akıl Hocası değil, aklınız halledebilir.

★

Beyoğlunda Yenişehirde S. Atilâ:

«Üç senedenberi dargın bulunduğum ağabeyimle barışmak istiyorum, ne yapayım? Bir Rum kızını seviyorum, aşkımı nasıl anlatayım?»

CEVAP:

Bayramda ağabeyinizin elini öpersiniz, olur biter. Rum kızına da «koriçamu, poli ağapo!» dersiniz, o dava da tatlıya bağlanır!

Aydında A. O. B.

«Halk, bir iş yapacağı zaman size akıl tanışıyorlar. Akıl tanışmak için yazdığı mektubun cevabını ne zaman alacağını bilmediği için kendileri de üzülüyorlar. Binanaleyh sizde akıl tanışmak istiyenlere beş, on kuruşluk akıl verseniz de akıl tanışanlar üzüntüden kurtulsa olmaz mı?»

Akıl Hocasına akıl öğrettiğinize bakılırsa akıldan yana pek sıkıntınız yok... Böyle aklınızı öteye beriye dağıtacağınız yerde başınıza toplasanız da bir imlâ lûgati, bir gramer kitabı alsanız, sözünüzü, yazınızı düzeltseniz fena mı olur? Akıl Hocası

— Kalabalığa bak, iğne atsan yere düşmiyecek..
— Tabiî düşmez, iğne buhranı var, kapanın elinde kalır!!..

— Seni delice seviyor öyle mi?..
— Evet, daha dün sana bir çift ayakkabı alayım dedi!..

ACEMİ BİSİKLETÇİ

Sokakta dalgın dalgın yürürken beline tekme yemiş gibi bir sarsıntı hissetti ve yere düştü. Bu bir bisikletti ve maalesef kendisine çarpan herifin cezasını vermiye imkân yoktu. Çünkü kendi de düşmüş, avuçlarının içi ile pantalonunun diz kapakları patlamıştı.

— Yahu sen korna çalmasını bilmez misin? dedi.

Öteki cevap verdi:

— Korna çalmasını biliyorum ama bisiklete binmesini henüz pek beceremiyorum.

★

SON SOĞUKLARDA

Yukarı katta dans vardı.

Aşağı kattakiler gürültüyü epeyce zaman dinledikten sonra isyan ettiler.

Aile reisi pijamasının üstüne paltosunu alarak yukarı katın merdivenlerini çıktı; kapıyı çaldı. Kapı açılınca iki kiracı arasında şöyle bir konuşma oldu.

Aşağı kiracı — Efendim saatlerdenberi dairenizde kastanyetle İspanyol dansı oluyor. Gerçi hakkınızdır. Fakat bunun da bir haddi var. Kafamız şişti.

Yukarı kiracı — Dans mı? Heyhat aziz komşum. Bizim dansla, çalgı ile alâkası olmıyan bir aile olduğumuzu bilirsiniz. Fakat soğuktan duramıyoruz. Karımla kızım ısınmak için İspanyol bolerası oynıyorlar. Ben dişlerimi biribirine çarparak kastanyet çalıyorum.

ATATÜRK, İNÖNÜ

Oldu yıllarca yatan millete Lokman Atatürk,
Buldu viran vatanın derdine derman İnönü.

Yaratıp harikalar Domlupınar cenginde
Etti düşmanları bir anda perişan Atatürk.

Açarak şanlı zafer burcunu Garp ordusuna
Oldu bilcümle cihan halkına destan İnönü.

Sulha bir başka dirayetle riyaset kıldı
Nasıl olmuşsa büyük harbe kumandan Atatürk.

Yeni bir şanla gidip doğru Lozan meclisine
Bize gönderdi Lozandan yeni bir şan İnönü.

En güzel şekli hükûmet diye Cumhuriyet
Etti bir gün bu büyük nimeti ihsan Atatürk.

Döndürüp cennete baştanbaşa viran vatanı
Verdi viranelerin hepsine umran İnönü.

Kod sivil, şapka, hurufat ile tarih ve lisan,
Himmetindir bize, ey heykeli irfan Atatürk.

Bankalar, fabrikalar, raylı ve raysız yollar
Nimetindir, biliriz, ey yüce aslan İnönü!

Bakarak bir kayadan sağlam olan milletime,
Diyorum: «Ruhuna bin minnetü şükran, Atatürk!»

Görerek sonra bugün cennete dönmüş vatanı,
Diyorum: «Bin yaşa, bin hürmete şayan, İnönü!»

ÇAMDEVİREN

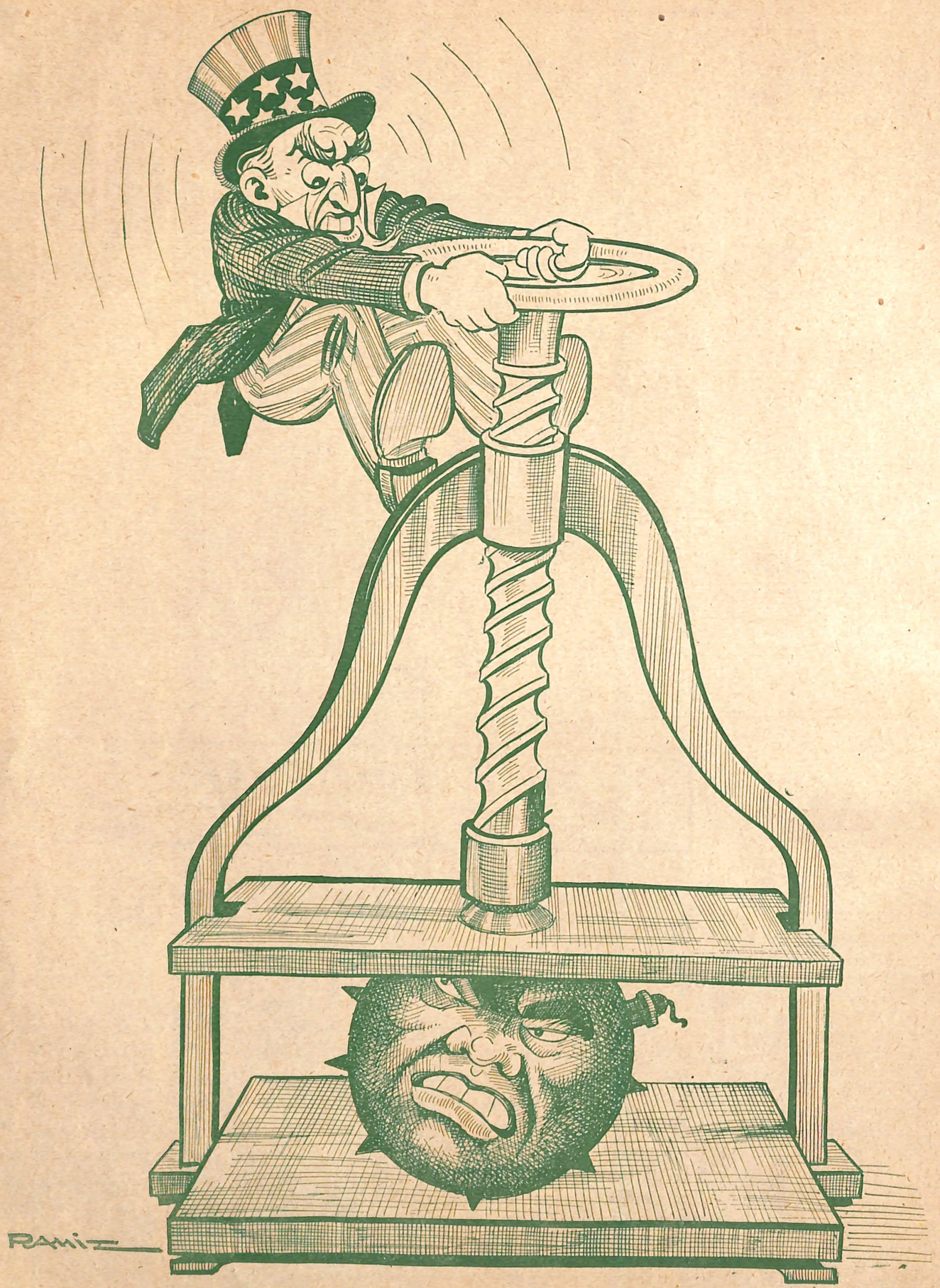

AMERİKA TAZYIKI ALTINDA JAPON BOMBASI:
Ha patladı.. ha patlıyacak!..

Kimse Duymasın

HAFIZA KUVVETİ

Biribirlerini yirmi beş senedenberi görmemişlerdi. Buna rağmen biribirlerini tanıyınca sokağın ortasında sarmaş dolaş olarak öpüştüler.

Hasan sordu:

— Nereye gidiyorsun böyle.

Hüseyin cevap verdi:

— Lokantaya gidiyorum.

— Ben de öyle. Hem yemek yer, hem eski hatıraları tazeleriz.

Lokantada karşı karşıya oturdular, hem yiyeceklerini yiyorlar, hem konuşuyorlardı.

Hasan eski hatıralara çok düşkün romanesk bir tipti. Tabağındaki yemeği unutarak mütemadiyen söylüyor ve soruyordu:

— Son imtihana girdiğimiz günü hatırlıyor musun? Nekadar heyecan içindeydik değil mi?

— Mektepten çıkacağımız sene bütün arkadaşlar Çamlıcada bir kır eğlencesi tertip etmiştik. Aklında mı?

— Hani sen bir gün merdivenden düşmüştün de burnun kanamıştı. Başını çeşmenin oyuğuna sokarak yüzünü yıkamıştım.

Hatıralar arttıkça artıyor, fakat Hüseyin bunlardan hiç birini aklına getirmiye muvaffak olamıyordu:

— Vallâhi geçmiş gün. Hiç aklımda kalmamış.

— Nasıl olur? Maziye bu ne sadakatsizlik? Meselâ merdivenden düşme meselesini benden ziyade hatırlaman lâzım gelirdi. Çünkü canı yanan, burnu kanayan sendin.

— Yo, dedi. Beni maziye sadakatsizlikle itham etme. Senin hatırladığını ben, benimkini sen unutmuş olabiliriz. Meselâ öyle hatıralarımız vardır ki, ihtimal sen unutmuşsundur. Fakat benim bugünkü gibi gözümün önündedir.

— Meselâ.

— Meselâ son görüştüğümüz gün yine böyle bir lokantada yemek yemiştik. Garson hesapları yine böyle masanın üstüne bırakmıştı.

— Hiç aklıma gelmiyor.

— Dedim ya, unutmuşsundur. Hattâ ben borcumuzu ödemek için kâğıtların ikisini birden aldığım zaman sen itiraz etmiştin. Ben «arada teklif mi var? gelecek sefer de sen verirsin» demiştim.

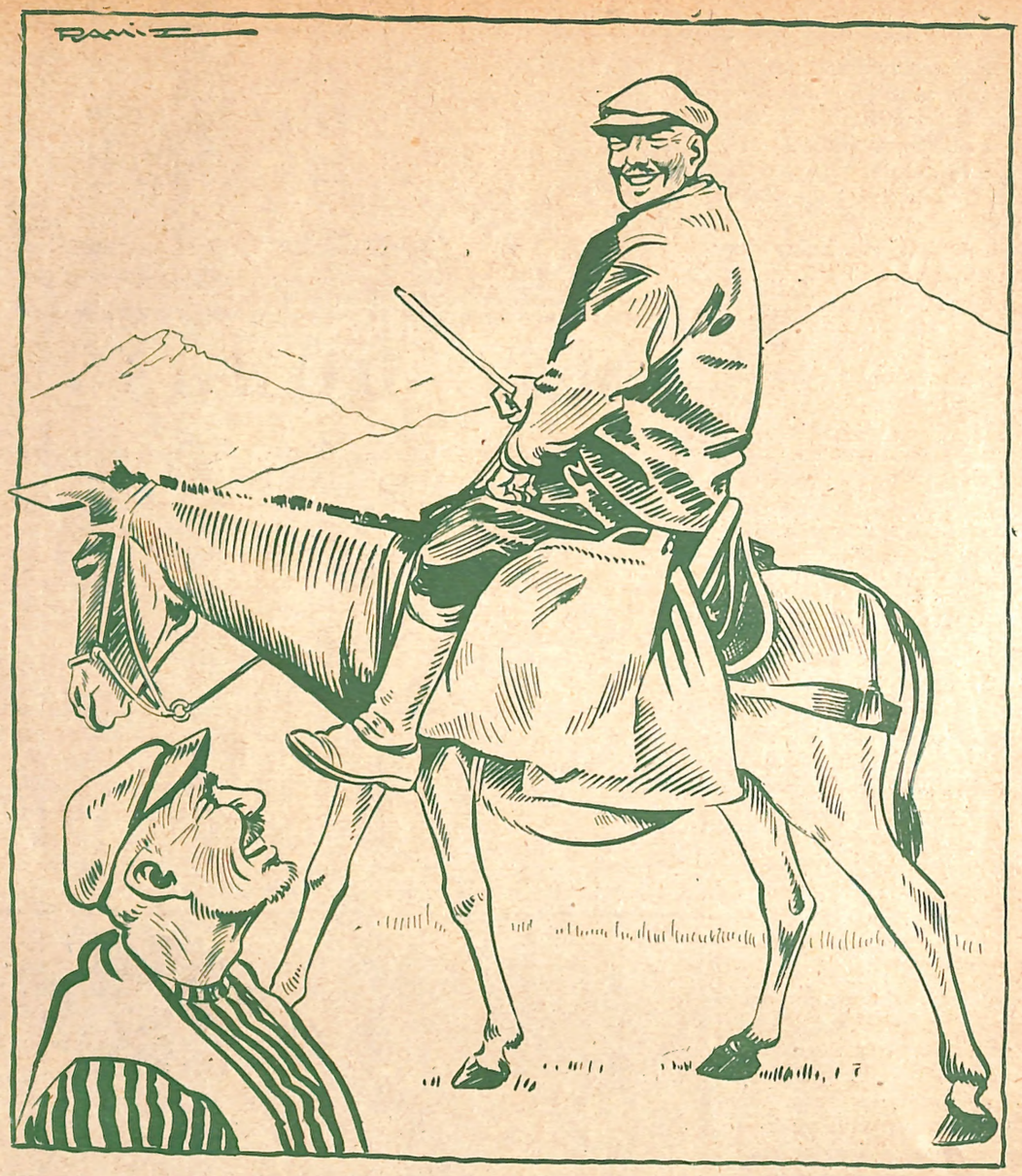

— Ulan Memiş. eşeğin kadrini bil, şehirlerde binmek için onu da bulamıyorlarmış!..

— Babacığım, bayramda nasıl top atılır?..

— Eşe dosta, akraba, taallukata hediye alarak yavrum!..

MAÇ DÖNÜŞÜ

YAZIN Süheylânın ailesi Adaya, Yusufun ailesi de Boğaziçine taşınırlardı. Havaların müsaadesine göre üç aydan altı aya kadar uzıyan bu sayfiye mevsiminde Süheylânın da, Yusufun da biraz başları dinlenir, biraz sinirleri yatışırdı. Fakat tekrar sonbahar gelip de Nişantaşındaki bitişik evlerine döndükleri zaman yine Süheylâ ile Yusuf arasındaki bitmez, tükenmez mücadeleler başgösterirdi.

Süheylâ ile Yusuf, iki dost ailenin iki düşman çocuğu idiler. Tâ küçüklüktenberi biribirlerini tırnaklamak, yumruklamak, pataklamakla başlıyan münasebetleri, el şakasından dil şakasına dönmekle beraber, hâlâ şiddetini muhafaza ediyordu.

Onların geçimsizlikleri, evvelâ Süheylânın Galatasaraylı, Yusufun Fenerbahçeli olması ile başlıyordu. Zaten ikisinin de böyle biribirine rakip iki kulübü seçmeleri, tesadüfen o kulübe yazılmış olmalarından, yahut o kulübü daha çok sevmelerinden ileri gelmiş değildi; biribirlerini daha fazla kızdırmak, çileden çıkarmak, biribirlerile âdeta saç saça, başbaşa gelecek kadar kavga edebilmek hırsile bu kulüplere ayrılmışlardı.

Sonbaharın gelmesile maçlar başlayınca Süheylâ da, Yusuf da kendi kulüplerinin futbol kadrolarını ezberliyerek biribirlerinin karşılarına çıkarlardı:

— Bu sene Galatasarayın şampiyonluğu cavlağı çekti..

— Ya... Nereden anladın bunu, bay Fenerli?

— Nereden anlıyacağım? Galatasarayın lik maçları için çıkardığı takımdan!

— Galiba sen bizimkilerin isimlerini öğrenriken kendi kulübünle hiç meşgul olmamışsın!

— Ne demek istiyorsun, bayan Galatasaraylı?

— Fenerliler bu takımla ya sonunculuğu alırlar, ya sondan bir evvelini!

Tahmini hesap üzerine başlıyan bu münakasa, maç günleri yaklaştıkça, bir kavga halini alır, hele maç günleri kızılca kıyamet kopardı.

İkisi de stadyomda, kendi tribünlerinde, biribirlerini görebilecek bir yer seçerler, maç esnasında Süheylâ cıyak cıyak, Yusuf avaz avaz haykırmak suretile oyuncuları teşvike çalışırlardı. Heyecanlı akınlardan sonra Galatasaray bir gol yedi mi Yusufun kasteki ok gibi Süheylânın yüzüne çarpardı. Yok, golü yiyen Fenerbahçe ise, bu sefer Süheylânın iskarpini Yusufun başına inerdi. Orta yerde iki kulüp boy ölçüşürken beri tarafta iki düşman da biribirile boğuşurdu.

Bütün bu geçimsizliğe rağmen Süheylâ ile Yusuf, maçlara birlikte gidip gelmiye mahkûmdular. Her ikisinin ailesinden spor meraklısı başka bir fert bulunmadığı için, bunlar, haykıra bağıra yola düşerler, seslerini, nefeslerini stadyomla yolda harcadıktan sonra yorgun argın eve dönerlerdi.

Bunun için yazları ayrı ayrı yerlerde geçirmek, ikisine de rahat bir nefes almak imkânı bırakırdı. Bununla beraber, arasıra, telefonun zili çalmaz değildi:

— Süheylâ, sen misin?

— Ne var yine Fenerbahçenin baykuşu?

— Dünkü atletizm müsabakalarında Galatasaraylıların pabucu dama atıldı..

— Fenerbahçenin damına mı? Nazarlık diye takın!

Hemen telefon kapanırdı. Bazan da telefona başvuran Süheylâ olurdu:

— Sen misin, Yusuf?

— Ne haber, Galatasayın kel olmıyan kâhyası?

— Dünkü deniz müsabakalarında Fenerin mumu söndü..

— Yakında ampül takarız!

Geçen kış da, yağmurlu bir havada, stadyomda heyecanlı bir maç seyrettikten sonra dışarı çıktılar. İki kulüp maçta berabere kaldığı halde iki arkadaş bir türlü beraberliği kabul etmiyorlar, havanın soğukluğuna, yağmurun fazlalığına bakmadan kapıda münakaşalarını tekrarlıyorlardı.

— Hakem taraftarlık edip yok yere penaltı cezasını vermeseydi Fenerbahçe beraberlik golünü zor yapardı..

— Hakem asıl Galatasaraya taraftarlık etti. Yoksa ofsayd diye kabul etmediği gol, buz gibi yerli yerinde bir goldu!

İkisi de soğuktan ve sinirden ürpermeler geçiriyorlardı. Yusuf, hemen bir otomobil durdurttu, Süheylâ ile beraber atladılar. Hâlâ kavgaları devam ediyordu ve bu gidişle biteceği yoktu. İkisi de otomobilin Nişantaşından geçtiğini, Şişliden Mecidiyeköyüne yol aldığını, oradan da Maslağa doğru ilerlediğini farketmediler bile..

Şoför, karı koca kavgalarından farksız olan bu kulüpçülük münakaşasına aldırmadan, taksi saatının rakamlarını doldurmıya bakıyordu. Nihayet bir kır gazinosunun önünde durdu. Otomobilin durması ile gençlerin aklı başına gelir gibi oldu:

— Burası nere?

— Zincirli kuyu!

Akşam oldukça ilerlemiş, yağmur diner gibi olmuştu. O kızgınlıkla havanın soğukluğunu farketmiyen gençler, otomobilden indiler. Bir ağacın altındaki iki tahta iskemleye oturdular.

— Bugün galebe Galatasarayın hakkı idi.

— Hayır, onun hakkı mağlûbiyetti!

Yine kapıştılar. Artık Yusufun tahammülü taşmıştı, Süheylâdan intikam almak istiyordu, hemen elini arka cebine attı ve bir tabanca çıkardı:

— Seni susturmak için bir çare var: ya benim karım olursun, yahut seni öldürürüm!

Süheylâ, uzun bir kahkaha fırlattı, ve el çantasından çıkardığı sedef kakmalı bir rovelveri Yusufa doğru uzattı:

— Hay koca sersem... Eğer bu teklifi sen yapmasaydın bir dakika sonra ben yapacaktım!

O günden sonra bu güzel çifti bir daha futbol maçlarında gören olmadı.

Papağan

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ YENİ BİR SEYYARE KEŞFETTİ: (Gazeteler)

— Üniversitede yeni bir yıldız keşfedilmiş..

— Şehir Tiyatrosunda mı oynıyacak, yoksa filim mi çevirecekmiş?!..

50 Türk Büyüğü

İkinci tabı da çok kısa bir zamanda memleketin bütün okur yazar kütlesi tarafından kapışılmış ve elimizde mevcudu pek az kalmıştır. Yedigün müessesesi tarafından büyük emek sarfile gayet güzel bir şekilde hazırlanan ve nefis bir surette basılan bu eseri bugünkü kâğıt ve matbaa levazımatı buhranı içinde meydana getirmenin imkânı yoktur. Bu müstesna eserden mutlaka bir tane edinmelisiniz. Ciltli 125 kuruştur.

TAZMİNAT

İki arkadaş iki kızkardeşle evlenmişlerdi. Ayni apartmanın iki komşu dairesinde oturuyorlar ve ayni şirketin kimyahanesinde çalışıyorlardı.

Günün birinde kimyahanede korkunç bir infilâk oldu. Tayyare bombası düşmüş gibi duvarlar yıkıldı, camlar, çerçeveler havaya uçtu, tavanlar çöktü.

İki arkadaştan biri bir bacağı yanmış olarak bu cehennemden kendini dışarı atmıya muvaffak oldu. Fakat ertesi gün doktorlar bu yanık bacağı diz kapağından kesmiye mecbur oluyorlardı.

Ölenin karısını üç gün sonra şirketten çağırdılar. Direktör gayretli bir memurunu kaybettiğinden dolayı duyduğu teessürü söyledikten sonra kadına üç bin liralık bir çek uzattı.

Zavallı dul, bankaya uğrayıp çeki paraya tahvil ettikten sonra teessürünün hafifler gibi olduğunu duydu. O gece kazadanberi ilk defa olarak rahat bir uyku uyuyacaktı. Fakat biraz sonra kızkardeşi de gelip «bizimkinin bacağı için bana beş bin lira tazminat verdiler» deyince kanı kafasına çıktı ve sabaha kadar yatağında kıvrandı.

Ertesi gün şirket direktörü bürosuna gelir gelmez genç dulu karşısında buldu.

Kadın büyük bir heyecanla:

— Efendim, dedi, bana karşı bir haksızlık ettiniz. Kızkardeşimin kocası bir bacağını kaybettiği halde ona beş bin lira vermişsiniz. Halbuki ben kocamı tamamile kaybetmeme mukabil üç bin lira aldım. Bu nasıl olur?

Direktör cevap verdi:

— Müteessir olmayın, izah edersem hak verirsiniz. Kardeşinizin kocası yalnız bir bacağını kaybetti. Verdiğimiz beş bin lira bu bacağı ona iade edemiyecektir. Fakat size verdiğim üç bin lira ile eskisinden çok âlâ bir yeni kocaya varabilirsiniz.

FENA OLMIYACAK

Delikanlı kalem odasına girdi ve gözlerile etrafı aradı. Yazısından başını kaldıran genç bir daktilo sordu:

— Birisini mi aradınız?

Delikanlı mahcup bir tavırla:

— Daktilo bayan Handanı aradım. Acaba bana odasını yanlış mı anlattı?

— Hayır, hayır... Handan da burada çalışır, biz arkadaşız. Kendisi bugün izinlidir, yarın gelecek..

Delikanlı:

— Eyvah dedi, aksi gibi ben de bu akşam hareket ediyorum.

Genç kız:

— Bir emriniz varsa bana söyleyin, dedi.

Delikanlı:

— Estağfurullah... emir değil. Yalnız şu var ki.. Bendeniz Bayan Handanın nişanlısıyım...

— Öyle mi efendim, tebrik ederim.

— Nişan yüzüklerini sipariş etmiştim, kuyumcudan ancak yarım saat evvel alabildim. Onu kendisine verecektim.

— Bunda bir güçlük yok... Bana verirsiniz..

Delikanlı düşündü, başını kaşıdı ve kekeliyerek:

— Fena olmaz, dedi, hattâ zannederim daha iyi olur. Fakat kendisine söz verdiğim için ayıp olur.... Sonra yüzüğün halkasına da onun ismini kazdırdım.

— Sinemalarda filimler ebedî, ezelî, daimî aşka dair..
— İşte onun için ancak iki saat devam ediyor!..

ANKARA MEKTUBU

Bir operatörümüz modadan bahsederken, ilâcın bile modası olduğunu söylemişti. O diyordu ki; meselâ antiseptik olarak cerrahide bir zamanlar süblime kullanılırdı. Sonraları tentürdiyot, yalnız alkol ve daha sonraları da başkaları kullanıldı. Bugün ise benzine kadar istimal edilmektedir.

Hakikaten her şeyin modası var. Hitap bile modaya tâbi. Meselâ bir zamanlar babalarımız biribirlerine hitap ederken zamanın icabına ve modasına uyarak «Hafız!» «Hacım!», «Hocam!» gibi ünvanlar kullanırlardı. Bugün, Ankara caddesi, yani Babıâlide ise «Üstat» diye hitap etmek kahvecilere kadar sirayet etmiş bir modadır. Ankaranın İstanbul pasta salonu, Kutlu ve Özen ulema ve fudalâ uğrağı yerlerde de bu böyledir.

Asıl maksadımıza gelelim; benim bir haletten şikâyetim var; şu «bay» ve «bayan» kelimelerini de yüzde yüz tutturamadık gitti. Bu kelimeler söyleniş, kulağa geliş ve kullanış itibarile hiç de fena değil, hattâ güzel.

Fakat hâlâ biz eski ünvanları ve sıfatları kullanmakta berdevamız. Evet, bir kanun var; resmen elbet kullanıyoruz, fakat hususî olarak da kullanmalıyız. Bu alışkanlık bazan hududunu okadar aşıyor ki, gazetelerde bile muharririn dalgınlığı eseri bazı kaçamaklar oluyor.

Anadoluda hacı, hacı emmi, hacı efendi, hacı efendi ağa, efendi ağa, hacı ağa ve bütün şehirlerimizde beyefendi, bey, efendi, ağa ve hanımefendi, hanım ünvanları maalesef hâlâ kullanılmaktadır.

Şimdi bir de «bayan hanım» gibi karışık ve pek acayip şekiller çıktı. Bu hususlarla gazetelerimizin mücadele etmesi lâzım olsa gerek..

Hele «Bayan» kelimesinin «ba» ve «ya» sını uzatarak «bâyân»şeklinde talâffuz edenlerle gazeteler uğraşmazsa doğrusu ben uğraşacağım, bunların haberi olsun.

★

BİR ANKARA TİPİ DAHA:

On sene evveline kadar eski Darülbedayiin genç âşık rölüne çıkan aktörlerine benzerdi. Hattâ, Karagözün bir elinde çiçeğile perdede oynattığı «Tarçinizade narçın» ına da benzetenler bulunurdu.

O zamanlar bile meşhur bir gazeteci ve zorlu bir edip idi. Bir taraftan gazetelere haberler uçurur, diğer taraftan «Cennet hanım», «Bir idam mahkûmu ile mülâkat» gibi edebî neviden kitaplar neşrederdi.

Hâlâ da öyledir ya, eski Ankaranın da en şık genci idi.

Mecdi Sadrettin Sayman, gazeteciliğine devam ediyor ve Ankaradaki İstanbul gazeteleri muhabirlerinin en eskisi olmak şerefini muhafaza ediyor. Okadar ki, bugün bu sıfat ve salâhiyetle tıpkı ecnebi diplomat heyetinin en eskisi gibi pürvakar ve azamet etrafa gurur saçıyor.

Mecdi Sayman artık yaşlandı. Vakıa, bugün elinde bir deste gül ile hayat nivesinin aşk sahnelerinde görünemiyor. Fakat onun hayatı karsılayış hakkındaki hoş ve filosofvari telâkkileri, yaşına rağmen kendisini o gençlere mahsus neşesinden ayıramamıştır ve binaenaleyh hâlâ genç demektir.

Ben Mecdide İzzet Melihe benziyen taraflar bulurum. Her ikisi de herdem taze, her ikisi de ruhan ebedî şebabeti haizdirler. Binaenaleyh ona, Ankaranın İzzet Melihi demekte hata olmaz.

Mecdi gazeteci, Mecdi edip, Mecdi hatip, mecdi bankacı, Mecdi belediye meclisi âzası... İnşallah onu bir gün pek arzuladığı sıfatla da yazarız, yani şöyle; Mecdi mebus..

Mecdinin en hassas tarafından bahsettik. Çünkü yaşlılığı kabul etmez. Nitekim şimdi bu yazımıza da itiraz edip gençliğinden bahsedecektir. Fakat Allah aşkına siz söyleyin bu zat yirmi beş, otuz senedir gazeteci olduğuna ve Ankaranın ilk günlerindenberi, yani, aşağı yukarı yirmi iki senedir de Ankarada çalıştığına göre bu zatın en aşağı kırk beş, elli yaşında olması lâzım gelmez mi? Fa'teberuuu!!

★

TERECİYE TERE:

«Gonk vurdu» dememeliymiş, «gonga vuruldu» demek daha doğru imiş. Yok, «gonk çaldı» denemezmiş. Hiç bir gün geçmez ki, gazetelerde radyodaki konuşmalar hakkında bir dil tenkidi çıkmasın.

Aşağı kalır mıyım, işte ben de bu tenkitçiler kervanına katılıyorum ve diyorum ki, aziz dostumuz her akşam radyo gazetesini hatmedince spiker şöyle söyler: «Nurettin Artam radyo gazetesini bitirdi» Aman küllühüm bitirdi mi? bizde bir telâş. Fakat çok şükür öyle değil.

Yahu, bu ne bitmez radyo gazetesi bu? Spiker şöyle dese galiba daha doğru olacak ve bizi telâşa düşürmiyecek; «Nurettin Artam bu akşamki radyo gazetesini bitirdi.»

Nasıl üstat her gün «Ulus» gazetesinde herkese dil dersi verir mi? Eloğlu bu, işte böyle tereciye tere satarlar.

★

RADYODA PLÂK, GAZETELERDE MAKAS FAALİYETİ:

Ahmet Emin Yalman, radyoya Amerika seyahatı dostu Vedat Nedimi ziyarete gitmişti. Masasının üstünde yüzlerce plâk gördü, sordu:

— Yahu bu nekadar plâk, ne yapıyorsun bunları?

Vedat Tör cevap verdi:

— Programın açık kalan zamanlarında çalarız.

Ahmet Emin şaştı ve şöyle söylendi:

— Allah Allah. Bizim gazetelerde de açık kalan çok yerler bulunur ama, biz onları yüzlerce makasla değil, bir tek makasın cığışile hallederiz, olur biter.

★

ALMAK YAPMAKTAN ZOR DA:

Server İskitin oğlu küçük Temel oturmuş, parmağını çorabının ufak bir deliğine sokarak karıştırıyor ve deliği büyütüyordu. Bu sırada aklına geldi ve sordu:

— Baba, çorap nasıl yapılır?

Babası da ona şöyle seslendi:

— Çorabın nasıl yapıldığını soracağına, nasıl alındığını sor evlâdım.

Zaparta

★

KÖR DİLENCİ

Adamın biri kör bir dilenciye sataştı:

— Sen kör değilsin... Seni polise teslim edeceğim.

— Aman efendim, vallâhi körüm..

— Hayır değilsin... Ben seni gayet iyi tanıyorum.

Dilenci başını kaşıdı:

— Yanlışlık olacak... Ben sizi bir yerde gördüğümü hatırlamıyorum.

BAYRAM MANZARALARI:

Salamon — Ay ay ay ay,
— Angi ay..
— Kizilay...

DOĞRU DEĞİL Mİ?

Tramvayda bir yankesici, bir maliye odacısının cebinden sekiz yüz elli lira aşırmış. Ve galiba yakalanmış. Gazetede bunu okuyan iki meraklı konuşuyor:

— Bereket versin yakalamışlar..

— Kimi? Yankesiciyi mi, odacıyı mı?

— Şüphesiz yankesiciyi.. odacıyı niçin yakalasınlar?

— Cebinde sekiz yüz elli lira ile dolaştığı için!

★

TEREYAĞ!

Belediye, Trabzon yağı hakkında tetkikat yapmış ve anlamış ki, yağa konan nark pek yerinde değildir. Bunun için yüz otuz kuruşluk Trabzon yağını yüz elliye çıkarmış.

Odunun fiyatını yükseltmekle odun tacirlerini gadire uğramaktan kurtaran belediye, elhak şimdi de yağcı esnafını yanlış bir hesaba kurban gitmekten koruyor. Temenni olunur ki, ayni adilâne kararlar zeytine de, peynire de, ete de, süte de tatbik edilsin, ve bu suretle habibullah sıfatını taşıyan kâsiplerin mürakabe heyetince sevimsiz görülmediği de anlaşılsın!

Şimdi çarşıda, pazarda şunu bunu alırken beni âdeta endişe sarıyor:

— Beyaz peyniri yetmişe veriyorlar ama ya bunun maliyet fiyatı seksen ise? Demek bir kiloluk peynir alışverişinde tüccarı on kuruş zarara sokuyorum, halbuki tüccarın on kuruş kâr etmesi lâzımdı!

Hemen bende bir vicdan azabı başlıyor. Öteki aksatalarda da öyle. Belediye, bir himmet edip, diğer malzemeyi de odun gibi, yağ gibi bir hale yola koysa nekadar ferahlıyacağım!

Elbet, satıcının hakları gözetildikten sonra nöbet, alıcıya gelecek... Bakalım, satıcıya zarar ettirmemek imkânını arayan ve bulan muhterem iktisatçılar, alıcının iştira kabiliyetini artırabilmek için ne gibi bir çare keşfedecekler? Yoksa, arz nekadar çok ve yüksek olursa olsun, talep olmayınca eşyanın kıymeti kendiliğinden düşer, ve zavallı esnaf ile tüccar yine okadar himmete ve gayrete rağmen fiyatlarını düşürmiye, zarar etmeye, pahalıya aldıklarını ucuza satmıya mecbur olurlar. Müvazenenin temini için satıcı kadar alıcıyı da göz önünde bulundurmak lâzımdır gibi geliyor bendenize!

★

MUALLİMLERİN KIYAFETİ

Hak nazardan saklasın, Maarif Vekâletimiz durmadan çalışıyor, yenilikler yapıyor. Onun yaptıkları kâfi değilmiş gibi henüz göstermediği yenilikleri de gazetelerimiz ilâve ediyor: son günlerde bahis mevzuu olan kıyafet meselesi gibi!

Meselenin yalnız vücuda münhasır kalması dikkat edilecek bir nokta, baştan ve ayaktan hiç bahis yok. Meselâ, saçları usturа ile kesmek, yahut iki tutam sakal uzatmak, veya pabuç yerine sandal giymek lâkırdısı pek edilmiyor. Şu halde baş ve ayak meselesi, bilhassa baş meselesi halledilmiş demek. Bu, gerçekten önemli bir noktadır.

Mehmet Akif merhuma bir gün, rahmetli Süleyman Nazif sormuştu:

— Serpuşların değiştirilmesine ne dersiniz?

İstiklâl şairi cevap vermişti:

— Bir şey demem... Elverir ki serpuşlarla beraber başları da değiştirmeli!

Kıyafet değişmesinde başlara dokunulmadığına bakılırsa onlar değişmiş gelişmiş, kıvamını bulmuş oluyor. Ortada bir elbise değiştirmesi kalıyor ki, bunun da zekâ ile, deha ile değil, ancak para ile, pulla alâkası vardır... Hemen birinci meseleyi halledenlerin ikinci muammayı da çözmelerine dua edelim!

★

KOYUNA NE DERLER?

Delikanlı şairlerin ilmine, kemaline - kendilerinin anlattıkları gibi ise - hayran olmamak kabil değil... Kendilerini imtihan etmek bugün üstatların aklından bile geçmiyor. Zira, üstatlar, soracakları suale alacakları cevabı düşündükçe dehşete düşüyorlar: Ya bu cevabı kavramaktan âciz kalırlarsa iş neye varacak? O zaman emekli kodamanlar gibi pineklemekle elde ettikleri üstatlık sıfatı da suya düşmez mi?

Onların her şeyi bildiklerine benden de âmennâ! Felsefeye, ruhiyata, metafiziğe, sosyolojiye vakıf bulunduklarına yalnız âmennâ değil, ve saddaknâ! Ancak bukadar dolgun hamuleyi yüklenirlerken, pek hafif tertip bulmuş olacaklar ki, edebiyatı koltuklamayı unutmuşlar... Aksi gibi, hiç biri, bukadar yüklü oldukları ilimlerle meşgul olmıyorlar da inadına «edebiyat da edebiyat!» diyorlar ve şiiri başkalarına vermek istemiyorlar. Tevfik Fikret merhum, devrinin şiir üstadı olduğu halde, ressamlığı ile övünürdü, ve Abdülhak Hâmit şiirden ziyade şatrançta dâhî olduğunu söylerdi. Anlaşılan, herkeste öz sanatından fazla ekleme marifetine karşı bir iptilâ var. Bunun için delikanlılara: «şiirden vazgeçin de ne ile uğraşırsanız uğraşınız!» desek bile dinlemeyeceklerine eminiz. Çünkü onlar esas hünerlerini bu vadide görüyorlar!

Hani, adamın biri: «ben Hicazda bir hafta bulundum, arapçayı su gibi bilirim!» demiş de sormuşlar:

— Araplar karıncaya ne derler?

— Okadar küçüğünü bilmiyorum..

— Ya deveye?

— Siz de amma büyüğünü sordunuz!

— Öyle ise koyuna?

— Koyuna mı? Ganem derler.

— Peki, ya kuzuya?

Arapça mütahassısı düşünmiye lüzum görmeden:

— Kuzunun büyümesini beklerler, demiş, sonra yine Ganem derler!

Acaba edebiyat allâmelerimizle bu arabî âliminin arasında ilmî bir müşabehet var mı, yok mu?

HANGİ MESLEK

Arkadaşlardan birinin liseye devam eden oğluna sordum:

— Hangi mesleğe girmek istiyorsun?

Çocuk cevap verdi:

— Annemin hatırını hoş etmek için evvelâ doktor olacağım, sonra babamı memnun etmek için avukat olacağım. Nihayet kendimi memnun etmek için mühendis olacağım.

— Ben evleneli on beş sene oluyor, hâlâ ilk gününde olduğumuz gibi yaşıyoruz..
— Nasıl olur, daha dün kavga etmişsiniz..
— İyi ya işte, biz buna daha ilk günden başlamıştık!..

AKŞEHİR EFENDİSİ

Yazan: Ragıp Şevki

— 6 —

Karanlık gece içinde ikisi de bastıkları yeri görmiye çalışarak yürüyorlardı. İmat da öyle yorgundu ki, nerede ise düşecek, düştüğü yerde de hemen uyuyuverecekti.

Bir sokak başına geldikleri zaman Hoca birdenbire İmadın kolunu tuttu, durdular. Karşıda bir evin önünde iki kişi bir kapının kilidini törpülüyorlardı. İmat buna şaştı. Hele içlerinden birinin, elinin kilit üstünde oynayıp iç gıcırdatıcı sesler çıkarmasından bir şey anlamadı, kısık bir sesle:

— Hocafendi, bunlar ne yapıyorlar böyle? diye sordu.

Nasrettin Hoca da sesini kısarak:

— Saz çalıyorlar! dedi.

— Saz mı çalıyorlar? Ama sesi iyi çıkmıyor!

Hoca İmadın kolundan tuttu, geri çevirdi:

— Haydi yürü, dedi. Onun sesi yarın çıkar!..

Korktuğu için mi, yoksa «kendi evine hırsız girsin de, başkalarının evine niçin girmesin!» düşüncesile mi, nedendir, yolunu değiştiren Hoca başka taraftan eve geldi.

İçeri girerken burnuna mis gibi bir plâv kokusu çarptı. Teravilerden sonra mutlaka böyle eve gelince bir şeyler yerdi. Fakat pilâvı her şeyden fazla severdi. Karısı o yarı asık suratı ile:

— Efendi buyur, sana pilâv yaptım! deyince Nasrettin Hoca derhal şaklabanlıklara başladı. Sofraya çöktü, kollarını sıvadı:

— Benim güzel hatunum, sana kurban olayım, yolunda toprak olayım. Sen benim neşidei hayatımsın, gülümsün, baharımsın. Aferin sana! sen çok yaşa.

Aralarındaki dargınlık derhal ortadan kalktı. Kadın nazlanarak Hocanın karşısında gerdan kırmıya başladı, ikide birde gözlerini kaldırıyor ve Hocaya derin derin, mânalı mânalı bakıyor ve omuzlarını kaldırıp düşürüyordu. Hoca da her kaşık atışında bir kahkaha koyveriyordu.

— Senin kölen olayım hatunum!

— Hıı!..

— Sana kurban olayım!..

— Hıı!..

— Sana canım, malım feda olsun!

Atike hatun birdenbire hatırladı:

— Eşeğe yemini verdim.

— Yoo, bundan sonra verme, seni kıskanırım!

— Neden ayol?

— Eşekten bile..

— Aaaa, o nasıl söz?

— Şaka hatunum, şaka ettim. Ah benim nar tanem, bir tanem, dürdanem!..

Neşe ile başlıyan pilâv, neşe ile devam ediyordu. Bu sırada kapı çalındı İmat aşağıdan sesleniyordu:

— Yenge abla, seni görmek istiyorlar.

Atike hatunun dışarı çıkmasına vakit kalmadı, kapıdan üç ev aşırı oturan arabacının yetim oğlu girdi. Boynu bükük, yüzü perişandı:

— Aman Hocafendi amca, annem ağlar, dövünür. Senden başka kimsemiz yok.

Hoca birden kaşığı bıraktı, yerinden fırladı:

— Ne oldu?

— Bilmem, anam ağlar, durur!..

Süratle merdivenleri inen Hoca, birkaç kapı aşırı olan arabacının küçük evine girdi.

— Buyur Hocafendi!

— Ha, sen misin? Ne oldu, ne var?

— Ah Hocafendi, ben böyle sıpa görmedim.

— Ne sıpası?

Beyaz başörtüsünü parmakları ile düzelten arabacının dul karısı, Hocayı biraz ileride, köşedeki küçük ahıra götürdü. Çırayı kaldırarak gösterdi.

— İşte, bizim eşek doğurdu. Doğurdu ama sıpası da bir acayip!..

— Nasıl acayip?

— Kuyruğu yok.

Nasrettin Hoca iğildi, dikkatle sıpaya baktı. Hayvan yeni doğmuş ve temizlenmemişti.

— Allah Allah..

— Ah Hocafendi, ben şimdiyedeğin hayvan doğurması görmedim. Bu sıpa kuyruksuz sıpa. Acep kuyruğu anasının karnında mı kaldı?

Nasrettin Hoca hayvanın temizlenmediğini, bunun için de kuyruğunun meydana çıkmadığını anlayınca hiddetle döndü, kadına baktı:

— Behey hatun, bunun için ağlanır mı? Bizi rahat köşemizden kaldırırsın. Çığır Çobanın Ahmedi de sıpanın kuyruğunu bulsun!

Söylene söylene çıkan Hocayı kapıdan karısı merakla karşıladı:

— Ne olmuş, ne var?

Hoca, merdivenleri çıkıncıya kadar cevap vermedi, geçip mindere oturdu.

Atike hatun kendisini bekliyen pilâvı göstererek:

— Buyur efendi, pilâvın yarım kaldı! dedi.

Hoca küçük kutusunu açtı, bir çimdik enfiye alıp burnuna çekti:

— Bırak allasen hatun! kırk yılda bir güle oynıya, karı koca bir pilâv yiyecektik, komşunun eşeği kuyruksuz sıpa doğurmuş!

* * *

Nasrettin Hoca evliliğinin onuncu ayında baba oldu.

Güzel bir haziran akşamında dünyaya tostoparlak, yumuk yumuk bir oğlan geldi. Öyle de tatlı, güzel şeydi ki..

Fakat ilkten Atike hatun doğurana kadar akla karayı seçmişti. Sancılar iki gün evvelden başlamış, durmadan devam etmişti. Kadını mecburen bir iskemle üstüne oturtmuşlardı. Karısı içeriki odada inleyip çırpınırken Nasrettin Hoca da dışarıda dokuz doğuruyordu. Kalkıyor, oturuyor, sağa sola dönüyor, fakat bir türlü rahat edemiyordu. Atike hatunun her inleyişinde sanki vücuduna iğneler batıyordu. Mütemadiyen bir takım dualar okuyor, sonra: «hey Allahım, hey Allahım! sen ona sabır ihsan et!» diye mırıldanıyordu.

Nihayet birdenbire ayağa fırladı, kapıya koştu. Bu sırada İçerden çıkan komşu kadınlardan iki elleri bağlı, sızlanıyorlardı:

— Aman Hocafendi, bir dua söyle, bir çare göster de çocuk doğsun!

Hoca sofadaki merdiven parmaklıklarına bıraktığı cübbesini alarak yürüdü:

— Hele hele, ben onun ilâcını bilirim!

Sokağa fırladı, bakkala rüzgâr gibi girdi. Hiç bir şey söylemeden bir ceviz çuvalından on, on beş ceviz aldı, yine hızla dışarı fırladı. Eve geldiği zaman «destur! destur!» diye lohusa odasına girdi.

Odadaki bütün kadınların hayretle açılan gözleri önünde iskemleye oturtulmuş olan karısının ayakları dibine cevizleri döktü:

— Şimdi oğlan cevizlerin sesini duyar duymaz oynamıya

— Sabahtanberi gözüm yolda Ahmedi bekliyorum..
— Çok mu özledin?..
— Hayır, bana son moda bir şapka alacaktı da!..

çıkar! diyerek neşe ile doğruldu.

Odadan inceli kalınlı bir takım sesler yükseldi:

— İlâhi Hocafendiii!..

İhtiyar bir kadın Hocayı omuzundan tuttu, dışarı doğru itti:

— Saçlı sakallı adamsın a Hoca, tuhaflığın sırası mı?

— Canım bu tuhaflık....

— Haydi, haydi. Var git, bekle..

— Dayanamıyorum ebe hanım..

— Dışarı çık, git çardağa otur bekle..

Hoca sersem bir halde Hacı Murtazanın çardağına gitti. Bir ayran içmek istedi, boğazından geçmedi. Fakat niçin bukadar mükedder olduğunu da kendi kendine soruyordu. Allahın bir kanunu vardı. İnsanlar, doğar ve göçerdi. Doğarken gülmek, ölürken de ağlamak lâzım gelmez miydi? Allah sevdiği kullarını korurdu. Binaenaleyh sıkılmıya, üzülmiye mahal yoktu.

Bir anda dirilen Hoca, Hacı Murtazaya seslendi, ayranı geri verip bir kızılcık şerbeti yaptırdı.

Bu sırada yanına gelen basmacı Kâzım efendi Hocanın derdinden, kaygısından bihaber, neşeli neşeli bir şeyler anlatmıya başladı. Bu yıl İrandan halı getireceğini, Konyada bir dükkân açacağını söyledi. Bir aralık:

— Sen zararsız hocasın amma, farisîce bilmediğin için vaizlerin az zarif oluyor, dedi.

Nasrettin Hoca gururla başını dikti:

— Sen benim farisice bilmediğimi nereden kestiriyorsun?

— Bilirsen bir beyit oku, ben anlarım!

Hoca durdu, biraz düşündü ve şöyle bir beyit okudu:

Mor menekşe boynun eğmiş uyurest
Kâfir soğan kat kat urba giyeresi

Basmacı Kâzım efendi kalın sesile bol bir kahkaha salıverdi:

— Aman Hoca, bunun neresi farisice!

Hoca ciddî ciddî kaşlarını çattı:

— Buna kancık farsicesi derler, sonundaki (est) leri görmüyor musun?

Basmacı Kâzım hâlâ gülüyordu. Onun gülmelerini duyan çardaktaki birkaç kişi daha geldi, yanına oturdu. Ayakta duran Hacı Murtaza uzanıp Hocanın önündeki siyah mürekkep lekesini gösterdi:

— Hocam, önün leke olmuş!

Nasrettin Hoca dikkatle lekeye baktı, bunu ne zaman, nasıl yaptığını hatırlıyamadı. Cevap vermiş olmak için:

— Dün bizim Habeş oğlan yaptı. Köyden terli gelmiş, elimi öperken üstüme teri damladı! dedi.

Birdenbire karısı hatırına geldi ve yeniden vücudunu bir rahatsızlık bastırdı. Acaba hatun hâlâ inliyormuydu? Ah, bu kadınların çektiği de az değildi. Ama, erkekler de aşağı yukarı ayni azabı çekiyorlardı. Cenabıhak her işini doğru yapmıştı. Kadın bir tane doğururken, erkek de beklemekten dokuz doğuruyordu.

Hoca kulak kabartınca çardaktakilerin talih lerinden (*) konuştuklarını duydu. Hacı Murtaza kendi talihinin Seretan olduğunu söyledi. Eski kadının kâhyası:

— Belli, dedi, yengeç gibi yürüyorsun!

Herkes bir şey soruyor, bir şey söylüyordu. Hacı Murtaza nihayet Hocaya da sormak lüzumunu duydu:

— Senin talihin nedir Hocam?

— Tekedir!

— Aman Hocam, zayiçede hiç teke yazmaz!

— Ben çocuktum, anam talihimi yoklatmış, Cedidir demişler!..

— Ama hocafendi, Cedi teke değil, oğlak demektir!

Hoca birdenbire elini dizine vurdu:

— Bre ahmak, ben de bilirim Cedinin oğlak olduğunu.. fakat anam benim talihime bakalı 32 yıl oldu. O zamandanberi oğlak büyüyüp teke olmadı mı?

(*) Eski Türk âdetlerinden biri de bir çocuk doğduğu zaman müneccimlere gidilmesi, talihnin, yani doğan yıldızının tayin edilmesiydi. Müneccim yıldızlara bakar, o devirde her biri birer hayvan ismile anılan yıldızlardan hangisinin burcuna tesadüf ederse o yıldızın hassasına göre iyi veya fena diye bir şeyler söylerdi.

— Arkası var —

"Zevcim Gözlerine İnanamıyor,,

"10 YAŞ DAHA GENÇ GÖRÜNDÜĞÜMÜ SÖYLİYOR,,

Bayan WAĞNER, Montreuil, (Seine,)
bunu ve sebebini şöyle anlatıyor:

Bayan Wağner'in "Biocel,, li yeni cild unsurunu kullanmazdan evvelki fotoğrafı

Bayan Wağner'in birkaç hafta zarfındaki şayanı hayret değişikliği gösteren fotoğrafı

Zevcim "bu cidden bir harikadır,, diyor. Ancak, iki ay kadar evvel alnımda ve gözlerimle ağzımın etrafında çizgiler ve buruşukluklarım vardı. Hakikaten yaşlı görünüyordum. Bugün ise, bütün çizgilerim silindi ve arkadaşlarım, bir genç kızın cildi gibi saf ve yumuşak olan cildime takdir nazarlarile bakıyorlar. Onlara, benim yaptığım gibi, cild unsuru olan "Biocel,, li Tokalon kremini kullanmalarını tavsiye ettim. Evvelâ onların birçoğu bana gülmüşlerdi. Fakat daha sonra bizzat tecrübe ettiklerinde, gördükleri şayanı hayret, semeresinden cidden benim kadar memnun kaldılar. Cild gıdası olan pembe renkteki Tokalon kremini her akşam yatmazdan evvel kullanmız. Terkibinde Viyana Üniversitesi Profesörlerinden biri tarafmdan keşif ve tıpkı cildimizin tabii besleyici unsurlarına benzeyen ve genç hayvanların cildinden istihraç edilen, gençliğin kıymetli cevheri olan "Biocel. vardır. Gündüzleri de beyaz renkteki Tokalon kremini kullanmız. Bu sâyede cildiniz beyaz, yumuşak, ve bütün siyah noktalardan ve açılmış mesamattan kurtulmuş bir hal kesbeder. Tokalon kremlerinde müsmir ve şayanı memnuniyet neticeler teminatlıdır. Aksi takdirde paranız iade olunur.

PARASIZ — Bu gazetenin her okuyucu bayanı, derununda (beyaz ve pembe) renklerdeki **TOKALON** kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havi lüks bir güzellik kutusunu alabilir. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pul aşağıdaki adrese gönderiniz.

TOKALON servis 23. B. Posta kutusu 622 İstanbul.

ELLİ TÜRK BÜYÜĞU

Türk tarihinin büyüklerini tanımak her Türkün vazifesidir. Değerli edip tarihçimiz İbrahim Alâettin Gövsa tarafından yazılan ve sanatkâr ressam Münif Fehim tarafından canlandırılan «ELLİ TÜRK BÜYÜĞÜ» albümü bu ihtiyacı karşılar. Yedigün neşriyatından olan bu mükemmel eserin fiyatı ciltli olarak yalnız 125 kuruştur.

GRIPIN

NEVRALJİ, KIRIKLIK VE BÜTÜN AĞRILARINIZI DERHAL KESER.

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. TAKLİTLERİNDEN SAKININIZ. Her yerde pullu kutuları ısrarla isteyiniz.

Karikatür

TOMBUL TEYZE ALAYDA:

Tombul Teyze — Ah bu mektepliler, ne vakit seyretsem hiç dümdüz geçemezler!..